

Unelmani

Vedän keuhkoni täyteen puhdasta, raikasta ilmaa. Nautin siitä, miten hyvältä tuntuu, kun se kiemurtelee sisälläni, kuin pieni hilpeä laulu. Hengitän tasaisesti ja rauhallisesti kuunnellen, miten pehmeästi ja iloisesti lähellä soliseva puro virtaa ja miten onnelliselta etäinen kupliva nauru kuulostaa. Kuulen, miten herkkä tuulenvire keinuttaa ison pajupuun oksia niin kevyesti, kuin yrittäisi tuudittaa niitä uneen. On niin tyyntä ja tasaista, kuin koko maailma makaisi lepotilassa, eläisi haaveessa, unelmassa.

Avaan silmäni hitaasti, ja tuijotan suoraan ylöspäin taivasta. Se on pääväritykseltään hento, vaisu sininen, lisäksi herkkään roosaan taittuva, sekä vanhanajan keltainen. Vaalea laventeli erottuu sievästi joka puolelta, kuin harmaa, ison sammaleisen kiven alta. Juuri sopivasti, jotta tasapaino säilyy täydellisenä. Arat, pumpuliset pilvet liikkuvat hiljalleen seesteisesti eteenpäin, kuin mukaillen kevyttä hengitystäni. Taivas muistuttaa muuttuvaa maalausta. Siveltimevetoja syntyy koko ajan lisää.

Käännän katseeni eteenpäin, ja näen, miten aurinko nousee lammen vastarannalla olevien lehtipuiden ylle, hiljalleen se kapuaa pitkin niiden oksia ja astuu esiin vallaten estradin täysin itselleen. Se on hetkessä joka puolella, veden pinnalla, tulppaanikedon lehdillä, ruohikossa, karviaispensaiden muhkeissa, kypsissä marjoissa, puiden komeissa oksissa ja marmoripatsaiden iholla. Ahneena se varastaa kaiken huomion, kuin varaten, joka ainoan eteensä sattuvan asian. Mutta tavattoman kaunis se on. Sievä ja satumaisen lumoava, kuin häikäisevä, jumalatar, mutta samalla suloinen, leikittelevä lapsi, joka yrittää ehtiä kaikkialle, jokaiseen nurkkaan, ennen kuin äiti komentaa hänet syömään.

Näen kaksi kaunista ja siroa joutsenta aivan rannan matalikossa. Ne hyväilevät toisiaan hellästi, kuin toinen olisi hauras posliiniesine. Vesi aaltoilee vain vähäisesti, heidän lipuessaan verkalleen kauemmas. Nousen seisomaan ja kävelen paljain jaloin lammen suuntaan, jonka rannassa näen pilarisen, kivistä ja marmorista rakennetun antiikin kreikkalaiskaltaisen temppelin, jolla on seitsemän tukevaa, koristeellisesti kaiverrettua pylvästä ja kupolikatto. Pylväitä pitkin kiipeää vaaleanpunaisia ruusuköynnöksiä, ja ne näyttävät satumaisilta valkoista kiveä vasten.

Sivusilmällä erotan värikkään puutarhan vasemmalla, aivan kookkaan talon vieressä. Talo on rakennettu pienistä kivitilistä, ja minä erotan isot, valkoiset, korkeat ikkunat, joista aurinko heijastuu takaisin. Erotan patsaat, laventeli-

ruusu- ja hortensiaistutukset. Mutta käännän katseeni jälleen lammen suuntaan.

Näen kaksi lasta, pienen suloisen tytön vaaleilla kiharoilla hiuksilla, ja tämän vieressä nauravaisen herttaisen pojan merensinisillä silmillä. He heittelevät pikkuruksia kiviä veteen ja yrittävät osua ruskeisiin kaarnaveneisiin, jotka olivat hetki sitten laskeneet lipumaan kauemmas rannasta. Kävellessäni lähemmäs erotan myös maskuliinisen pehmeän mieshahmon. Hänen kasvonsa ovat niin täydelliset, että näyttää, kuin Jumala olisi muovannut niitä tuhansia tunteja, saadakseen jokaisen kohdan perinpohjaisesti virheettömäksi. Hänen nenänsä on suora, ja hänellä on siniset jumaloivat silmät kohdistuneena kahteen jälkeläiseensä. Hän katsoo heitä ylpeänä ja ihaillen, näitä pieniä hentoja olentoja.

Kun mies huomaa minun lähestyvän, hän hymyilee leveästi rakastavalla katseellaan ja kallistaa päätään. Lapset huomaavat minut myös ja rientävät luokseni kikattaen kuplivaa puhdasta naurua. He kertovat innoissaan hyvin ylpeinä, kuinka monella kivellä osuivatkaan kaarnaveneisiinsä.

Minä nauran heidän kanssaan, sillä se tuntuu niin helpolta. Niin aidolta ja niin hyvältä. Kun jokin sisälläni korjaantuisi, parantuisi. Nauramme ja nauramme vielä lisää vain siksi, että voimme. Halaan heitä, he ovat niin kauniita ja ihastuttavia enkelimäisiä olentoja, että sydämeni meinaa pakahtua tuntiessani niin pienet pyöreät nenät, nähdessäni kirkkaat, vilpittömät silmät kohdistettuina minuun, ja höyhenen pehmeät hiukset lepattavat tuulella. En voi olla ihastelematta heitä.

Sitten me juoksemme kohti lammen rantaa, missä mies seuraa huvittuneena virnistellen ja naurahdellen, kuinka hypimme yhdessä pitkin pieniä marmorilaattoja, jotka muodostavat polun rantaan saakka.

“Äiti, tule katsomaan meidän laivastoamme!” poika hihkaisee innoissaan, juostessaan lähemmäs vettä. Tyttö ryntää tämän perään kikattaen kovaa, kuin soittorasia, pienet vaaleat saporot hulmuten sinne tänne. Minä seuraan heitä haltioituneena, pitäen miehen pehmeästä kädestä kiinni. Hän katselee minua tavalla, joka meinaa edelleen ajaa minut toisinaan hulluuteen.

Kaikki on niin hyvin. Niin rauhallista ja yksinkertaista.